

לפגוש חיות במילים

הכרטיסיות שלפניך מהוות בסיס לעשייה פסיכו-חינוכית משמעותית במרחב. הן נוצרו מתוך הרעיון כי מפגשים המתקיימים בין בני אדם לבעלי חיים צריכים לכלול תיווך המעודד חשיבה ביקורתית, דיון על נושאים שנויים במחלוקת ופיתוח כלים להזדהות עם אחרים ועם הקשיים, הרצונות והצרכים שלהם.

בהתאם לכך, בכרטיסיות הבאות נדון בדילמות וקונפליקטים העולים מתוך מרחב החי של ניצנה, נכיר את עולמם הרגשי של בעלי החיים המתגוררים בו ובאופן דומה נשאף לחבר את עולמו הרגשי של הקורא לתכנים הרלוונטיים.

מטרת הכרטיסיות היא להוות עזר פסיכו-חינוכי אשר יסייע ליצור קשרי כבוד ואמפתיה עם בעלי החיים, להכיר את עולמם הרגשי כאמור וכתוצאה מכך לפעול למענם.

קישור למסמך המלא המפרט מגוון עזרי חינוך דומים ואת אופן השימוש בהם - "לפגוש חיות במילים".

לכל בית - תיבת דואר

כמו בכל כניסה לבית, גם כאן, ישנה תיבת דואר שדרכה אפשר לתקשר וללמוד על המתגוררים בו. במרחב ניצנה חשוב לנו להתייחס לכל מתחם כבית, גם באמצעות השפה שבה אנו משתמשים וגם באמצעות עזרים במרחב. זאת לשם הטמעת החשיבה על בעלי החיים כסובייקט הראוי לבית לכל חייו, כזה שרואה אותו ואת צרכיו, אלו שנענים וגם אלו שעוד לא.

הכרטיסיות שלפניכם מונחות בכל תיבה בהתאם לבעל החיים עליו נכתבו, דרכן אפשר להעמיק את ההיכרות עימו ולתקשר איתו, ממש כמו תיבת דואר רגילה.

נעים להכיר

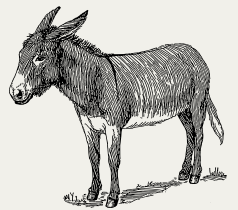
בברכיכה זו תוכלו לראות בעלי כנף שונים זה מזה. יש כאן ברברים וגם אווזים. כולם חיים כאן בחופשיות, כלומר הם יכולים להחליט אם להישאר או לעוף וללכת למקום אחר. אנחנו רואים שהם בוחרים להישאר כאן כבר הרבה מאוד זמן. כנראה משום שיש להם אוכל והגנה. נראה לנו שממש נעים להם כאן ואין להם מה לחפש במקום אחר.

זה כיף לראות חיות שלא סגורות בכלוב נכון?
אבל לפעמים אנחנו חושבים על זה "שיש מחיר לחופש"

מה לדעתכם זה אומר? האם תמיד נעים להם ובטוח בברכיכה זו?
מהן הסכנות לדעתכם שיש לנו במרחב הפתוח? מה עדיף חופש או ביטחון?

האחד שפחות שמים לב אליו - מוד החמוד

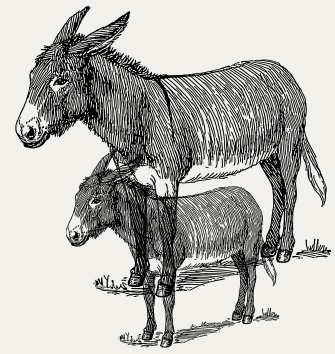

שמי ים ואני מטפלת בבעלי החיים כאן במרחב. אני רוצה להציג בפניכם את מוד החמוד החמוד. אני מכירה את מוד מהרגע שהגיע לכאן, הוא חמוד מתוק במיוחד אבל לא תמיד שמים לב אליו ישר! הוא תמיד קצת ייעלם ברקע ואפילו בזמן האכלות יחכה בסבלנות ויתן לשאר החמורים לקבל אוכל לפני. מוד אף פעם לא יהיה הראשון לדחוף כדי להגיע למה שהוא רוצה, בגלל שהוא קצת ביישן וגם לאנשים שהוא כבר מכיר הוא לא ממהר להתקרב. אני מזמינה אתכם להתבונן קצת במוד ולראות:

איך הוא מתנהג במרחב? יש לו חברים במרחב? מי אלו? מה הפעילויות המועדפות עליו?
אשמח לשמוע מכם מה ראיתם!
בעזרתכם גם אנחנו נוכל ללמוד להכיר אותו יותר עמוק.

לחופש נולדו

ידעתם שחמורים יכולים ללכת ולרוץ קילומטרים רבים בשטח הפתוח?

הם אוהבים לרוץ, לקפוץ ולהנות מהעשב במרעה.

לפעמים אנחנו משחררים אותם לשטח המשק כדי שיוכלו באמת לפרוק אנרגיה ולהשתחרר. זה קורה רק כאשר אין מבקרים במקום כדי שאף אחד לא יפגע בטעות.

בזמנים האלו, אפשר לראות כמה הן נהנות, קופצות ומתרגשות. לצערנו זה לא קורה מספיק, ורוב הזמן אין להן מספיק מרחב כדי לפרוק את כל האנרגיה.

האם לדעתכן הן היו נהנות לרוץ במרחבים פתוחים יותר?
אתם אוהבים לרוץ באמצע מגרש גדול?
מה עוד אתם אוהבים לעשות להנאתכם?

בריונות

בבית המחסה לחיות קורים דברים נפלאים.

חברויות לא רגילות, אהבה, כיף ומשחקים, סקרנות, התרגשות חשיבה יצירתית ועוד המון. מעבר לכל הדברים הנפלאים יש גם דברים נחמדים בדיוק כמו בחיים האמיתיים יש בריונות, כן כן בריונות.

למשל טוביה וסיימון הברווזים, נוכל לראות אותם לעיתים אחד מול השני כשגדר ביניהם- מאיימים אחד על השני. ואוי ואבוי מה יקרה כשיפגשו ללא גדר... חשבנו הרבה כיצד נוכל לסייע לטוביה וסיימון להתסדר.

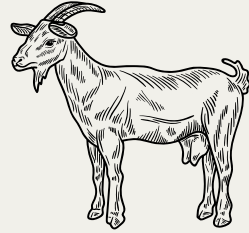
אחד מהפתרונות היה להפריד ביניהם, אך זה אומר להשאיר את סיימון סגור במתחם מצומצם יותר, אנו תוהים איך זה ירגיש עבורו. האם זה באמת ישפר את המצב?

נשמח אם תסתובבו לידם ותצפו:

אילו תחושות עולות בכם? איך אתם חושבים שהם מרגישים? נסו להעלות פתרונות לסיטואציה.

משחקים ונהנים

שלום, אנחנו העיזים באבא עומר ג'וד ושי.

חלקנו אוהבות מאוד בני אדם ונבחר להתקרב אליכם לליטופים נעימים, אבל אל תחששו אם לפעמים נעשה זאת בהתחככות של הראש על גופכם, אנו לא פוגעים. זו הדרך שלנו לדבר, לשחק ולבקש מגע.

אתם בטח שואלים למה יש לנו במתחם ספות ומתקנים גבוהים? הסיבה לכך היא שאנחנו אוהבות מאוד לטפס על דברים, גם בטבע עזים עוברות מרחקים אדירים ומבלות את רוב זמנן בטיפוס וקפיצה לגובה על סלעים תלולים במיוחד. בנוסף לטיפוס - אנו אוהבות מאוד לאכול, במיוחד עלים ירוקים וטעימים שאתם קוטפים עבורנו. רק שימו לב שאנו רגישות מאוד למזונות שונים, שאלו את הצוות מה מותר לנו לאכול. אל תחששו, בקשו מהצוות איזו צמחיה בטוחה לנו ותתנו לנו, זו הדרך להתחבב עלינו מקרוב.

איך היה להאכיל אותנו? גיליתם דברים מעניינים?
יש מישהי אחת שחוטפת לכולם? ואולי מישהו שלא מעז בכלל להתקרב?
מוזמנים לשתף בתיבה בתגליות שלכם
ולעזור למבקרים הבאים

מה הנגיחה שלי מספרת? - עיוני

בדיוק כמו אנשים, חלק מהכבשים רוצות וזקוקות ליחס ותשומת לב אך לא תמיד יודעות איך לתקשר את זה. זה הסיפור של עיוני שלנו. כשעיוני הגיע לגיל 4 חודשים שמנו לב שהוא נוגח המון, עד מצב שבו כמעט ולא אפשרנו לאנשים להתקרב אליו. אך בתוך תוכנו ידענו שעיוני מנסה להגיד לנו כאן משהו. ים- מנהלת המרחב שלנו החליטה לעשות תצפיות עליו כדי להבין מה הוא מנסה לומר. היא ישבה בסבלנות ימים ארוכים ופשוט הסתכלה עליו. ואכן היא עלתה על משהו מפתיע!

כשאנשים נכנסו למתחם, בלי לשים לב, הם לא התייחסו אליו, והלכו ישר לבעלי חיים אחרים. ים חשדה שאולי עיוני פשוט מנסה להשיג את תשומת ליבם של האנשים רק בצורה לא מותאמת. היא ביקשה מכל מי שנכנס למתחם שישים לב שמישהו ניגש גם לעיוני, כדי לראות האם זה משנה משהו. ואכן כשניגשו אליו לאט ובסבלנות הנגיחות הופסקו כמעט לגמרי!

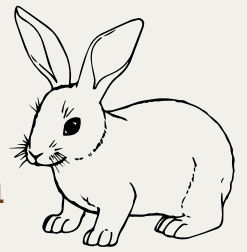
מה זה אומר בעצם? עיוני רצה שיראו אותו, שיסתכלו עליו וייתחמו, ופשוט ביקש בצורה שעושה את ההפך. מרחיקה את כולם ממנו. איזה מזל שים הייתה שם, ויכלה לשים לב מה הוא באמת מבקש מאיתנו.

מה אתם אומרים? נשמע לכם מוכר?

האם גם אתם לפעמים יכולים להתנהג בצורה מרחיקה כשבעצם עמוק בפנים רק בא לכם שמישהו ישים לב אליכם?

האם אפשר להרים ארנבון?

בהרבה פינות חי, ילדים אוהבים לפגוש ארנבונים, להרים וללטף. חשבתם פעם האם ארנבונים אוהבים לפגוש ילדים? ארנבון הוא חיה נטרפת, הוא לא אוהב להתנתק מהקרקע ובכלל מעדיף פעמים רבות להתחבא כדי להרגיש מוגן. ילד גבוה וגדול הרבה יותר מארנבון ולפעמים כאשר הוא ניגש להרים, הארנבון מרגיש שטורף גדול ומפחיד מתקרב אליו.

אם תסתכלו על הארנבונים כאן, תגלו שהם רגישים לרעשים חזקים ולתנועות מהירות. הם לא אוהבים להיות באוויר והם מעדיפים כמו בטבע לחפור מחילות ולהיות בהן ברוב שעות היום. בלילה זה כבר סיפור אחר...

מה דעתכם, האם תוכלו לנסות להתחשב בהן ולנסות להיות איתן בלי להרים? כאן אנחנו לא מרימים ארנבונים, אבל אולי יש לכם רעיון אחר להכיר אותן? מה יכול להיות נעים עבורכם וגם עבור הארנבון? מוזמנים לכתוב לנו.

דבש ובוסתן- כמות או איכות?

הי, אנחנו צוות בית המחסה. רוצים להתייעץ אתכם בסוגייה מורכבת שעולה כל פעם שאנחנו חושבים על דבש ובוסתן. דבש נקלטה בחורף 2021 ביחד עם בוסתן. לשתייה בעיות מורכבות ברגליים שקורות לרוב מקשירה בחבלים. כשהן הגיעו עשינו הכל, אבל הכל כדי לטפל קודם כל ברגל של דבש, ואחר כך גם ברגלה של בוסתן.

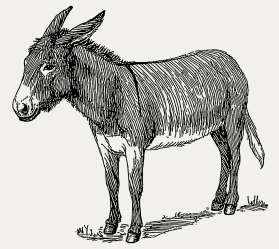
אנשים רבים מגיעים לכאן ואומרים שנראה שהן סובלות. שהרגליים שלהן מגבילות את התנועה שלהן, והן לא יכולות ללכת הרבה ולמה בכלל אנחנו משקיעים כל כך ב2 אתונות? הרי יש כל כך הרבה שזקוקים לעזרה וכל טיפול דורש הרבה כסף, תשומת לב, וטרינריה מיוחדת ועוד ועוד

נשמח לשמוע מכם, מה דעתכם? האם כשמדברים על טיפול בבעל חיים- יש מקום לשיח על כמות מול איכות? האם נכון "לוותר" על בעל חיים אחד כדי "להציל" מספר גדול של אחרים? ומה אתם מרגישים כשאתם מתבוננים בהן?

ואיך מחליטים?

חופשי ומאושר? - שיפקה

שיפקה החמור הגיע אלינו מהמדבר באזור היישוב אשלים. פגשנו חמור רזה צעיר ועליו. אחד שנראה כי מכיר ולא חושש מבני אדם - דבר שאנחנו לא רגילים אליו. החילוץ והקליטה שלו עברו חלק, הוא השתלב בקלות עם קידו החמור והפך לחברו הטוב וביחד ייסדו את מתחם הרווקייה. למה קראנו לו שיפקה אתם שואלים? במהלך החילוץ הכלבה שמצאה אותו שיחקה איתו ואף חיככה את אפה באפו ועל כן הוא קרוי על שמה - שיפקה. אז בעצם למה חילצנו חמור ללא פגע? המציאות הצפויה לחמור באזור שלנו כאשר הוא חופשי ולבד תלויה בהרבה סכנות גם כלפיו וגם כלפי הסובבים.

האם הסכנות בחופש גדולות יותר מהרווח שלו?
האם החופש לנדוד לאן שירצה שווה הכל? גם במחיר של סכנת חיים?
נשמח לשמוע את דעתכם.

מוח של תרנגולת - לא מה שחשבתם!

שמעתם פעם את הביטוי "מוח של תרנגולת"? משום מה, אנשים חושבים שתרנגולות הן טיפשות. אבל ההפך הוא הנכון! תרנגולות מפגינות כבר בגיל צעיר מאוד יכולות למידה מרשימות הן מזהות צבעים ואפילו פותרות בעיות וחידות מורכבות! במחקרים רואים גם שתרנגולות מסוגלות להביע קשת רחבה של רגשות, וביניהם פחד, סקרנות וגם אמפתיה לבני משפחה.

חושבים שתצליחו לזהות את מגוון הרגשות שאנו מפגינות?

סיפור הצלה - הודיה

את הטלפון על הודיה הכבשה קיבלנו בזמן ובמקום הלא נכון. זה קרה בזמן האכלת ערב שגרתית בניצנה, היא הייתה רחוקה ובבית מחסה היה רק עובד אחד. למרות הקשיים החלטנו לנסוע אליה ולא לוותר. קיבלנו פרטים מעטים על כבשה בודדה בצד הכביש באזור הדרום, הכבשה נאספה ע"י בן אדם שרצה לנצל אותה למאכל וחולצה ממנו ברגע האחרון ע"י שכנה אמיצה שסיכנה הכל כדי להציל אותה.

המסר שלנו מהסיפור של הודיה: לכל אחד יש זכות להינצל ולחיות חיים מלאים. לאחר תהליך החלמה ארוך הצטרפה הודיה לעדר והתגלתה ככבשה קשוחה ואמיצה שעומדת על שלה. בדיוק כמו אותה שכנה שהצילה אותה שעל שמה קרויה. לאחר ששמעתם על הסיפור של הודיה:

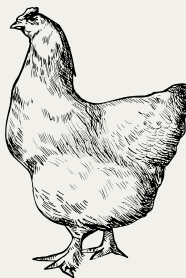
אם הייתם במקומנו - הייתם בוחרים לצאת להצלה למרות הקשיים? איך לדעתכם מרגיש שלא מוותרים עליך? האם אי פעם רציתם שיתאמצו עבורכם יותר?

לריב או להיות לבד? - סיפורו של תרנגול בודד

שמי יוסוף התרנגול. אתם רואים נכון, הבית שלי כרגע הוא יחד עם הארנבונים. בוודאי אתם שואלים את עצמכם למה אני נמצא כאן? אולי איבדתי את דרכי? אולי אני מתחבר בעיקר לארנבים? או אולי אנחנו המטפלים של יוסוף התבלבלנו וחשבנו שגדלה לו פרווה?

הסיבה היא כזו: בכל פעם שניסינו לצרף אותו לתרנגולות נוספות, מיד התחילו ריבים שסיכנו גם אותו וגם את האחרים מסביבו. לכן היינו חייבים להפריד אותו מהשאר כדי לוודא שכולם בטוחים ושמורים.

למה לדעתכם יוסוף מתנהג ככה? מוזמנים לשאול את הצוות ולקבל עוד מידע על תרנגולים ועל יוסוף, כדי לנסות ולהבין מה קורה לו. אם גיליתם מידע חשוב, מוזמנים לכתוב ולהשאיר את המידע כאן בתיבה, עבור המבקר הבא.

הפגת שיעמום ויצירת אתגר

איך עושים את זה בפועל?

* תוכלו לבדוק עם הצוות איזו צמחייה ירוקה בטוחה עבורנו למאכל

ולהכניס לנו למתחם ענפים מעניינים, עם ריח וטעם חדש!

* שמתם לב אם יש לנו חציר במתחם? אנחנו נורא אוהבות לבנות מחילות ולהסתתר בהם כשלא בא לנו להיות בקשר. החציר מאפשר לנו את זה! אם אין לנו, תחשבו על איך אפשר

להוסיף עבורנו מספיק חציר כדי שנוכל להתחפר בו ולחוש מוגנות!

* אתם רואים את הכופתיות שלנו? או את הירקות? כל יום אנחנו מקבלות את הכל באותה קערה, אותו מקום, אותה שעה... מ-ש-ע-מ-ם! תעשו לנו את זה מעניין!

בדפים הבאים תמצאו הדרכות לפעילויות/משחקים שאפשר להכין לנו

ולשלב בהם אוכל, כדי שיהיה לנו מאתגר ונצטרך לחשוב איך להשיג אותו, כמו בטבע!

משוך בחציר!

לאילו חומרים נזדקק:

חציר טעים, גליל מחורר או מתקן שקיות שאין בו שימוש יותר כמו בתמונה, סכין יפנית (אם מדובר בגליל ולא מתקן מוכן), חטיפים ואזיקונים או חוט תיל/חוט רגיל לתלייה.

איך נכין ונשתמש?

אם יש לנו גליל, ניצור בו פתחים בעזרת הסכין. נדחוף פנימה חציר כך שהוא יבלוט החוצה ויהיה נגיש לכרסום וללעיסה. נתלה את המתקן במקום נגיש (לא גבוה ולא נמוך מדי).

איך נגביר את הקושי?

נשים בתוך החציר חטיפים מיוחדים שהשרקניות לא מקבלות כל יום. נראה כיצד הן עובדות קשה יותר להגיע אליהם בעזרת תלישת החציר מהמתקן.

גליל הפתעות

לאילו חומרים נזדקק:

גליל נייר מגבת, מספריים, חציר, חטיפים וחוט/חבל.

איך נכין ונשתמש?

ניקח גליל ונגזור ממנו כמה פתחים קטנים כמו בתמונה. נמלא אותו בכל אוכל שנרצה, אפשרי גם להוסיף ניירות בטוחים לשרקניות (בלי בישום או דיו) וחטיפים או חציר. ניקח חבל וניצור ממנו לולאה שתאפשר לנו לתלות את הגליל בגובה.

איך נגביר את הקושי?

נתלה במקום פחות נגיש, או שנמקם את החטיפים הטעימים במיוחד בחלקים הפחות נגישים של הגליל.

משחק עם כדור

לאילו חומרים נזדקק:

גלילי נייר טואלט (3/4 לכל שרקנית), חטיפים (פירות או כל דבר מיוחד אחר שאינם מקבלים ביומיום) ומספריים.

איך נכין ונשתמש?

ראשית, נחתוך כל גליל ל-4 טבעות. לכל כדור נזדקק ל-3 טבעות וכמה חטיפים. יש לשים טבעת אחת מעל השניה בזווית ישרה ולהניח את החטיפים בפנים. לאחר מכן יש לשים את הטבעת השלישית מעליהן בזווית אחרת כדי ליצור סגירה. יש לתת כדור אחד לכל שרקנית.

איך נגביר את הקושי?

נמקם את הכדור בגובה או במקום שאליו השרקנית תצטרך לטפס כדי להגיע.

גשר הירקות

לאילו חומרים נזדקק:

חוט חבל (עדיף לא צבוע), אטבי נייר מעץ, ירקות ופירות טעימים.

איך נכין ונשתמש?

לפי המיקום שנרצה, נגזור חוט באורך המתאים. לאחר מכן יש שתי אפשרויות: ניתן להיעזר באטבים לתליית הירקות, או בירקות דקיקים כמו כל ירק בעל עלים, או בירקות/פירות שחתוכים דק. לחילופין, ניתן לייצר חור בירקות ולהשחילם על החוט. זה דורש יותר מאמץ, אך כך גם הפעילות תחזיק מעמד יותר זמן, וסביר להניח שהשרקניות יצטרכו להתאמץ יותר.

איך נגביר את הקושי?

נמקם במקום פחות נגיש, אליו הארנבונים יצטרכו להתאמץ כדי להגיע.

סלסלת הפתעות

לאילו חומרים נזדקק:

סלסלה מקש או קופסת קרטון, גזירי נייר גרוס/חתוך, חטיפים, חציר, כל דבר שבטוח ללעיסה עבור השרקניות ויכול לעניין אותן.

איך נכין ונשתמש?

ניתן להשתמש בסלסלה מוכנה כמו שבתמונה. אם אין לנו, נגזור קופסת קרטון כך שיווצר מעין ארגז פתוח, ללא גג, עם בסיס יציב. את הסלסלה או הארגז נמלא בגזירי נייר, בחציר, או בכל דבר שיכול לשמש כמסיח נעים ובטוח ללעיסה. בתוך המצע נטמין חטיפים טעימים.

איך נגביר את הקושי?

הרבה מצע ומעט חטיפים שהשרקניות אוהבות, אחרת לא תהיה מוטיבציה לחפור.

צפוף לנו כאן - ג'מולים

בטח שמתם לב שכמעט ואין כאן אפרוחים. ובכל זאת תראו - יש לנו במרחב משפחת אווזים בת 11 נפשות! איך זה קרה?

בדרך כלל אין כאן רבייה, אנחנו כצוות מאוד משתדלים לשמור על כך שהחיות ימשיכו לחיות בתנאים טובים: ללא צפיפות וריבים על המשאבים הקיימים להם. ועדיין למרות כל המאמצים שלנו, ג'מילה האוזה שלנו הצליחה לדגור ולגדל 9 אפרוחים. לצערנו, גם אנחנו לא מצליחים לשמור על הכל במאה אחוז. עבורנו זו חוויה לא פשוטה כי כשיש רבייה בלי סוף, אנחנו כצוות מאוד מתקשים לטפל בהם כראוי. הצפיפות נעשית בלתי נסבלת, בעלי החיים נעשים עצבניים ועצובים, מתחילים לריב ואף להיות חולים יותר.

אז נכון, לא תוכלו להכיר כאן אפרוחים בעתיד אבל תוכלו להכיר את בעלי החיים פה לעומק ולדעת מי אוהב לגשת אליכם, מי מעדיף תפוח או עשב ומי בכלל ביישן וצריך זמן להתרגל אליכם - הרי כל אחד מבעלי החיים כאן שונה מהאחרים!

אז מה אתם אומרים, האם עצירת הרבייה מוצדקת לדעתכם? רוצים לשמוע איך אנחנו שומרים על כך? מה זה גורם לכם לחשוב? נשמח מאוד לשמוע!

מה ההתנהגות שלנו מספרת?

יש לנו, הברווזים פה במתחם, מגוון של רגשות. אנחנו יודעים להראות כשנעים לנו וגם כשלא. אבל חשוב להגיד שלא כולנו אותו הדבר, בדיוק כמוכם. נכון שגם אתם לא מבטאים רגשות בדיוק כמו חבר שלכם? קחו רגע, לצפות בנו ולהכיר כל אחד מאיתנו לחוד. אתם מוכנים לנסות?

נשמח שתקשיבו לשפה המיוחדת שלנו ותנסו להבין אותנו:

- ם כשכוש בזנב: שמחה והתרגשות או תוקפנות
- ם יצירת בועות במים: שמחה
- ם עצימת עין אחת: הכנה לשינה ועייפות
- ם געגוע חזק: בהלה ופחד
- ם הנעת ראש מצד לצד: חוסר שביעות רצון
- ם הנעת ראש מהירה למעלה ולמטה: חיבה למי שנמצא מולם

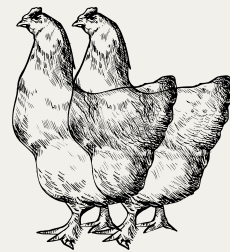
מה גילית?

אולי הרגשת דווקא שההתנהגויות מעידות על רגשות אחרים? רגשות שלא כתובים כאן?

כתבו לנו.

בואו נעצור... ונסתכל!

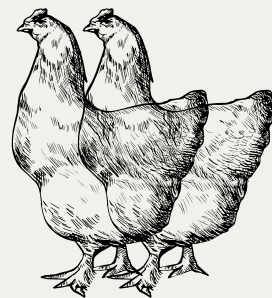
מישהי מהתרנגולות נראית לכם מעניינת במיוחד? אולי אתם חושבים שתתרנגולות הן סתם משעממות? בואו נתמקד בתרנגולת אחת, נצפה בה בימים ובשעות שונות וכך נכיר אותה יותר טוב:

- האם נראה לכם שאני רוצה קשר עם שאר בני ובנות מיני ומרגישה נוח בחברתם?
- איך אני יוצרת קשר עם שאר החברים למתחם: מתקרבת אליהם? נצמדת אליהם? נוגעת בהם עם המקור? קוראת בקול?
- האם אני מתקרבת לאנשים? נראה לכם שאני רוצה קשר איתם?
- מי הם החברים שלי? ואיך אפשר לדעת שאנחנו חברים?
- ממה אני פוחדת? ומה אני עושה כשמשהו מפחיד אותי?
- מה מעניין אותי? ואיך אפשר לדעת שזה מעניין אותי?
- מה אני יודעת לעשות טוב?
- אילו רגשות אני מבטאת, ואיך אני מבטאת אותם?

מוזמנים לכתוב תגליות מעניינות ולהשאיר כאן בתיבה.

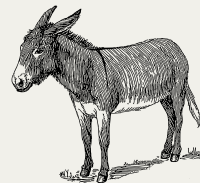
ביצה - האם היא נועדה לנו?

התרנגולות שלנו מסתובבות חופשיות ואנו דואגים לשלומן. אנו אחראים עליהן והן תלויות בנו. לכן אנו מקפידים שלא לנצל אותן. אפשר לשאול "אם אני מטפל בהן, מנקה אחריהן ומגן עליהן, למה שלא ארוויח קצת ממה שהן מייצרות? הרי במערכת יחסים טובה כל אחד תורם את חלקו, לא?" התשובה שלנו היא "כן, אבל הביצים אינן תרומה!". לקיחת הביצים לא נעשית בהסכמת התרנגולות. מאז שקיים בית המחסה דגל ביחסי ההדדיות והשיוויון ועוסק כמרכז נגד ניצול של חלשים ופועל לטובת התחשבות בהם. לכן, אנחנו מסרבים להשתמש בתרנגולות לסיפוק הרצונות האישיים שלנו. אז מה בכל זאת עושים עם הביצים? מצד אחד, אנחנו לא רוצים כאן רבייה כי המטרה היא לתת בית מרווח לכל מי שגר כאן, מצד שני אנחנו לא רוצים לתמוך בתעשייה ולקנות אוכל לטורפים. לכן אנחנו משתמשים בביצים עבור הטורפים שגרים פה.

במידה ואתם רוצים להבין עוד לגבי נושא הביצים אתם מוזמנים לשאול את הצוות.

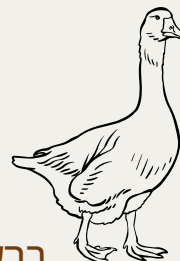
מאמץ בשביל קשר-הרווקייה

ברוכים הבאים לבית שלנו! כאן אנחנו גרים יחד שישה חמורים זכרים, השמות שלנו הם שיפקה קידו טחינה, מרשמלו סימבה וטיאגו. אנחנו לרוב אוהבים לשחק ביחד, לאכול, לרוץ, לטייל ולפעמים אנחנו גם רבים אחד עם השני אך משלימים במהרה. החבורה שלנו מאוד סגורה ומגובשת ולכן כאשר מגיע למתחם שלנו פרצוף חדש, מישהו שלא מוכר לנו, אנו לפעמים נוטים להיות לא נחמדים. זה לא כי אנחנו סנובים זה כי אנחנו פשוט לא מכירים וקצת חוששים מדברים חדשים.

איך אתם מגיבים לדברים לא מוכרים?
האם גם אתכם זה מרתיע לפעמים להכיר אנשים חדשים?
מה היה עוזר לכם להתרגל ולהרגיש בנוח עם מישהו חדש?

אהבה שלא תלויה בדבר-אווזים

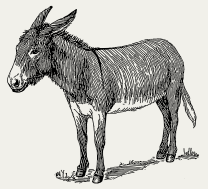

שימו לב!! האווזים באים!
ברעש חזק ורועם, ותמיד נבוא יחד בלהקה מאוחדת, לא תוכלו לפספס אותנו. אנחנו החיה שכנראה מפגינה הכי הרבה נוכחות פה במרחב. אנחנו עוד לא בטוחים אם אפשר לסמוך פה על כולם אז לפעמים אנחנו יכולים להיראות קצת מאיימים: נפרוש כנפיים ונגיד לכם בשפה אווזית "תתרחקו!".
אם נרגיש שלא קיבלתם את המסר לפעמים אפילו ננסה לנשוך! כן גם כשאתם מאכילים אותנו.. אנחנו לא יודעים, אולי מתישהו תפגעו בנו למרות כל האהבה שאתם נותנים? זה מפחיד לסמוך על זרים מחוץ ללהקה שלנו.
הצוות מסביבנו מאוד אוהב אותנו ורוצה נורא שנאהב אותם בחזרה, למרות שאנחנו לא תמיד נחמדים אליהם. אבל אנחנו עוד בודקים את השטח.. ולא תמיד נרגיש אותו הדבר.

מה אתם אומרים, יכולים להבין את הקושי שלהם לסמוך על זרים?
האם גם לכם יש אנשים בחיים שאתם מתקשים איתם אך עדיין ממשיכים לאהוב למרות הכל?
מה הדרך הכי טובה בעינייך להתמודד במצב שכזה?

אמון - ג'יפסי

שלום, אני ג'יפסי. הגעתי לכאן בקיץ 2021.

כשמצאו אותי הייתי לבד במדבר עם צינור קשור סביב הצוואר. בהתחלה לא הסכמתי לאף אחד להתקרב, אפילו אוכל ומים לא פתחו לי את הלב. ניסיוני עם אנשים לא היה כל כך טוב, האלימות שחוויתי הקשתה עלי לאהוב.

במשך שלושה ימים הצוות חזר עם מים ומטעמים. לא ממש הבנתי מה ממני הם רוצים. אולי להחזיר

אותי למקום ממנו באתי? אין סיכוי, לא חוזרת, אמרתי לעצמי!

מפה לשם, העלו אותי לעגלה. לאן נוסעים? תוך זמן קצר הגענו למקום חדש, פה אף פעם לא הייתי - הלב עדיין נרגש.

הי! יש פה עוד כמוני, בית רק של חמורים! איזה כיף! אבל פתאום החלו אנשים להיאסף, אחת שולחת יד, ויש כאן מישהו עם מזרק, ואני? שוב הלב שלי דופק.

שקט דממה, הלילה יורד, ואני קצת מתחילה להתעודד. אולי המקום לא נורא כמו שחשבתי. בפינה התיישבתי, מנסה להבין למה בכלל חששתי.

כנראה שיש גם אנשים טובים, מהם לא צריך לחשוש אבל את האמון שלי כרגע קשה לרכוש.

עד היום קשה לי עם אנשים, הפזיזות, המגע ובעיקר הרעשים. אבל פה לפחות זה מתחיל להרגיש כמו בית. לגבי אמון יש לי עוד דרך לעשות, ואני מקווה שביחד נגרום לשינוי לקרות.

קרה לכם שפעם איבדתם אמון במישהו? איך הצלחתם להשיב את האמון?

יש לכם רעיונות איך אפשר לעזור לג'יפסי לבטוח בנו? נשמח אם תכתבו לנו והניחו את הרעיונות בתיבה.

איך אפשר לעזור ללב שבור?

רבקה שלנו, הגיעה לפני ארבע שנים ביחד עם חמורים נוספים.

כשקיבלנו אותה היא כבר הייתה בהריון מתקדם ותוך חודש המליטה. לעייר המתוק נתנו את השם ניצן. כשהוא נולד כל ניצנה שמחה, אנשים הגיעו לבקר אותם במיוחד. ניצן היה ילד שובב, משחק וסקרן לגבי כל דבר. היה לו גם מעין משחק קבוע לנשנש לרבקה את הזנב.

אחרי שבעה חודשים, ניצן נפטר. ומאז החיים כאן לא ממש אותו הדבר. הפרידה מניצן היתה לכולנו מאוד קשה. אבל הכי קשה לרבקה שלנו. מאז אתם יכולים למצוא אותה הרבה בפינת המרחב, מתבוננת החוצה. לא יודעים על מה היא חושבת. מעניין על מה או על מי היא חולמת.

אחרי כמה חודשים היה נראה שקצת התרגלה. יש כאן אנשים שמכירים אותה היטב ודואגים לה אם מרגיש לה קצת בודד, וכמובן שחבריה החמורים עוזרים לה גם להרגיש פחות לבד. אז אם תראו שהיא קצת עצובה, אתם מוזמנים להתקרב, להציע מילה טובה, לפעמים גם גירוד כיפי יעודד אותי, ואם יש לכם רעיונות נוספים איך אפשר לעזור לב שבור - נשמח לשמוע.

פרידות הם דבר קשה וכל אחד מתמודד עם פרידה אחרת. חשבתם פעם איך אתם נפרדים? אתם כאלה שיוצאים מהר מהר מהדלת או נשארים? איך אתם מגיבים כשאתם בודדים, ומה עוזר לכם להרגיש טוב יותר?

חופש או שבי - רוי ובלנקו

הסיפור מתחיל בכך שקיבלנו טלפונים במשך כמעט שלושה חודשים על צמד חמורים שמסתובבים להם ברחבי פתחת ניצנה.

אנשים היו מודאגים לגביהם, כי יש כל כך הרבה סכנות לשני חמורים משוטטים: אולי יפצעו ויהיו לבדם? אולי יקלעו חלילה לתאונת דרכים? אולי יפגשו אנשים שלא יתייחסו אליהם יפה?

יום אחד ראינו אותם מעבר לגדר (הם היו מבקרים מידי פעם את החברים שלנו בחווה) וניסינו להכניסם, אבל הם נבהלו נורא, וברחו. אחרי מחשבה רבה, החלטנו לשים להם באופן קבוע מים וחציר מעבר לגדר של החווה, וכך הם הרגישו בנוח, ויום אחד פשוט פתחנו את הגדר והם נכנסו! כשהגיעו פנימה גילינו שמדובר בשני חמורים צעירים ומתוקים עם חבלות ברגליים. רוי ובלנקו מיד קיבלו טיפול רפואי, והוכנסו לביתם החדש.

אבל... כל הזמן חשבנו איך הם מרגישים באמת? האם בשבילם זה באמת בית? או שהחופש בחוץ היה שווה את הסכנות?

נשמח לשמוע מה אתם חושבים, האם עדיף להיות סגור ומוגן או חופשי ובסכנה?

לוויה רב מינית ורב תרבותית

רבקה שלנו, הגיעה לפני ארבע שנים ביחד עם חמורים נוספים. כשקיבלנו אותה היא כבר הייתה בהריון מתקדם ותוך חודש המליטה. לעייר המתוק נתנו את השם ניצן. כשהוא נולד כל ניצנה שמחה, אנשים הגיעו לבקר אותם במיוחד. ניצן היה ילד שובב, משחק וסקרן לגבי כל דבר. היה לו גם מעין משחק קבוע לנשנש לרבקה את הזנב. אחרי שבעה חודשים, ניצן נפטר. ומאז החיים כאן לא ממש אותו הדבר. הפרידה מניצן היתה לכולנו מאוד קשה. אבל הכי קשה לרבקה שלנו. מאז אתם יכולים למצוא אותה הרבה בפינת המרחב, מתבוננת החוצה. לא יודעים על מה היא חושבת. מעניין על מה או על מי היא חולמת.

לאחר שנפטר, אפשרנו לרבקה להיפרד ממנו, וקיימנו הלוויה בה הגיעו אנשי ניצנה, חניכים מכל מיני תכניות וגם רבקה, אימו.

אפשר לחשוב שזה מוזר... מה פתאום לאפשר לאתון להיפרד מהעייר שלה? זה משנה לה בכלל?

נשמח לעורר דיון ומחשבה- האם לחיות יש רגשות? האם לדעתכם הם מסוגלים לחוות כאב וצער? שמחה ואהבה? געגוע? בדידות? תקווה? ייאוש? איך אפשר לדעת? נסו לדמיין מה עבר על רבקה, ומה היא חושבת ומרגישה

ההלוויה של ניצן

22.4.21